

Kaj Hansen (DKP):

Jeg skal ikke gøre ret mange bemærkninger, for det står vel efterhånden ganske krystalklart, hvad udgangen bliver af denne uges forhandlinger og beslutninger omkring boliglovgivningen, men der er dog igennem denne debat skabt yderligere klarhed. Når boligministeren citerer mig, at jeg ikke vil røre med en ildtang ved loven om lejeregulering, så er det rigtigt, men jeg mente selvfølgelig ændringsforslagene. Vi har nogle lange titler på lovene, og når man forkorter dem, kan man jo nemt komme galt af sted. Men det var altså ændringsforslagene, og det skyldes, at vi ikke kan anerkende noget princip om en omkostningsbestemt leje og om, hvad jeg vil kalde en statsautoriseret profit. Det er jo det, det drejer sig om. Det er staten, der fastlægger den profit, som ejendommene skal have.

Når man taler om demokrati, så synes jeg, at dette udtryk efterhånden godt kan virke noget udvandet. Det er det også blevet i paragraffen vedrørende lejerne. Jeg synes jo heller ikke rigtig, man kan bringe arbejdspladserne ind her og sammenligne med dem. De fik et ordentligt gok forleden dag. Hvor var demokratiet da henne? De kunne ikke engang få lov til at bestemme om deres egne løn- og arbejdsforhold. Så skal man nok være forsigtig med ikke at misbruge dette ord.

Og så sagde hr. Knud Damgaard: jeg kan ikke garantere, at der vil blive bygget 40.000 boliger. Nej, det havde jeg heller ikke ventet, men så er hr. Knud Damgaards første erklæring jo heller ikke meget værd, hvor han siger: nu er al tvivl fjernet omkring de 40.000 boliger. Der er ikke fjernet noget som helst. Tvivlen består fortsat. Der er endnu på dette tidspunkt ikke taget foranstaltninger, der kan sikre, at disse 40.000 lejligheder bliver bygget. Dette står ganske krystalklart efter denne debat.

Jeg vil gerne sige til hr. Ingomar Petersen, at jeg vil ikke bestride, at det almennyttige boligbyggeri får ca. 60 pct. af omkostningerne betalt af staten. Men det

kunne jo godt opfordre til lidt nytænkning mange steder, også i det radikale parti, at man vil give 138.000 kr. i tilskud til en 80 m² lejlighed gennem rentesikring m. v. i stedet for, som vi foreslår, at sætte pengene ind fra starten til at nedbringe produktionsomkostningerne, til at nedbringe anskaffelsessummen. Det vil i det lange løb blive billigere både for skatteyderne og for lejerne.

Det mest sørgelige ved det, vi nu eller rettere flertallet ønsker at vedtage, er, at det skal gælde i 4 år. Disse fem partier — der var tidligere seks, et er sprunget fra — har taget hinanden i ed, og nu skal den gælde i 4 år, man har bundet sig til det, uanset hvad der sker, uanset hvor nødvendigt og rigtigt det ville være at gennemføre en anden boliglovgivning.

Jeg vil gerne spørge socialdemokratiet, om man efterhånden ikke får alvorlige betænkeligheder ved at låse sig fast i forlig, ved forsvarsforliget var der f. eks. to partier, der gerne ville stoppe eller sænke militærudgifterne, men da de andre har vetoret, kunne det ikke lade sig gøre. Nu har man bundet sig til et nyt forlig omkring boligpolitikken. Får man efterhånden ikke både bundet hænder og fødder på en sådan måde, at man får fastlagt en borgerlig politik i enhver henseende, selv om man også selv havde noget magt til at gennemføre en anden?

Jeg vil håbe, at man i hvert fald lærer så meget af det her, at man ikke indgår den slags forlig. Den hede dag i juni måned, hvor socialdemokratiet var et oppositionsparti og ikke regeringsparti, får den ironiske skæbne, at dette forlig skal en socialdemokratisk regering nu gennemføre til lov.

Boertmann (VS):

Jeg skal gøre det ret kort, jeg har bare et par kommentarer til de svar, som boligministeren gav på nogle af de ting, jeg rejste i mit første indlæg. Jeg synes, at det var nogle meget dristige svar, han gav. Han mente, at min bekymring for, at de 8.000 almennyttige boliger ikke skulle blive byg-